

Karl Marx

AMERIKAN YHDYSVALTOJEN PRESIDENTILLE
ABRAHAM LINCOLNILLE ¹⁶²

Armollinen herra!

Lähetämme onnittelumme Amerikan kansalle sen johdosta, että Teidät on valittu uudelleen äänen valtaenemmistöllä.

Kun edellisen vaalinne maltillisena tunnuksena oli orjanomistajien mahdin vastustaminen, niin toisen vaalinne voitokkaana taisteluhuutona on: kuolema orjuudelle!

Heti Amerikan titaanimaisen kamppailun alusta alkaen Euroopan työläiset ovat tajunneet vaistomaisesti, että heidän luokkansa kohtalot ovat sidotut tähtilippuun. Eikö alueista käydyn ja tuon jylhän eepoksen alulle panneen taistelun pitänyt ratkaista, saako silmänkantamattomien lakeuksien maaperällä työskennellä siirtoasukas vai häpäiseekö sen orjien vartijan poljenta?

Kun 300 000 orjanomistajan harvainvalta rohkeni ensi kerran maailman historiassa kirjoittaa aseellisen kapinan liippuun sanan »orjuus», kun niillä samoilla paikkakunnilla, missä oli noin sata vuotta sitten syntynyt ensi kerran ajatus yhtenäisestä suuresta demokraattisesta tasavallasta, missä oli kuulutettu ensimmäinen ihmisoikeuksien julistus¹⁶³ ja annettu alkusysäys Euroopan 1700-luvun vallankumoukselle, kun niillä samoilla paikkakunnilla vastavallankumous kerskui ainaiseen tapaansa, että se on hävittänyt »entisen perustuslain laatimisen aikoina vallinneet aatteet», ja sanoi, että »orjuus on otollinen instituutio ja itseasiassa ainoa pääoman ja työn suhdetta koskevan suuren ongelman ratkaisu», ja julisti kyynillisesti ihmiseen kohdistuvan omistuksen »uuden rakennuksen kulmakiveksi», silloin

Euroopan työväenluokka ymmärsi heti — jo ennen kuin yläluokkien harjoittama gentry-konfederaloitujen asianfanaattinen puolustus oli ollut sille pahaenteisenä varoituksena — että orjanomistajien kapina merkitsi hälytyskellon soittoa, joka kutsui omaisuutta yleiseen ristiretkeen työtä vastaan, ja että työtätekevien kohtalot, heidän tulevaisuudentoiveensa ja jopa aikaisemmat saavutuksensakin on pantu yhden kortin varaan tuossa valtavassa sodassa Atlantin valtameren toisella puolen. Siksi työväenluokka kesti kaikkialla kärsivällisesti puuvillakriisin¹⁶⁴ aiheuttaman puutteen, vastusti kiihkeästi interventiota, jota vallanpitäjät hankkivat itsepintaisesti orjanomistajien hyväksi, ja suoritti suurimmassa osassa Euroopan maita veriveronsa oikean asian puolesta.

Niin kauan kuin työläiset — tuo pohjoisvaltioiden todellinen poliittinen voima — sallivat orjuuden häväistä omaa tasavaltaansa, niin kauan kuin he mahtailivat nekerin edessä, jota ostettiin ja myytiin hänen suostumustaan kysymättä, valkoisen työläisen suurella etuoikeudella myydä itse itsensä ja valita itse isäntänsä — niin kauan he eivät pystyneet saavuttamaan todellista työn vapautta eivätkä kannattamaan eurooppalaisia veljiään näiden vapautustaistelussa. Mutta nyt on sisällissodan verinen aalto pyyhkäissyt pois tuon esteen edistyksen tieltä.

Euroopan työläiset uskovat varmasti, että samoin kuin Amerikan vapaussota¹⁶⁵ pani alulle porvariston herruuden aikakauden, samoin myös Amerikan sota orjuutta vastaan panee alulle työväenluokan herruuden aikakauden. He pitävät tulevan aikakauden viestinä sitä, että Abraham Lincoln, työväenluokan rehellinen poika, on saanut osakseen johdattaa maansa orjuutetun ihmisrodun vapautuksen ja yhteiskuntajärjestelmän uudistamisen puolesta käytävien ennen näkemättömien taistelujen läpi.

Kirjoittanut Marx
22.—29. marraskuuta 1864

Julkaistu »The Bee-Hive News-paper» lehden 169. n:ossa
7. tammikuuta 1865

Valitut teokset kolmessa
osassa, 2. osa, s. 16—17